Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

zo 14. decembra 2016 *

„Odvolanie — Žiadosť o začatie vyšetrovania voči estónskym a fínskym orgánom dohľadu — Rozhodnutie Európskeho orgánu pre bankovníctvo (EBA) — Rozhodnutie odvolacej rady európskych orgánov dohľadu — Nariadenie (EÚ) č. 1093/2010 — Články 17 a 60 — Odvolacia rada — Lehota na podanie žaloby — Ospravedlniteľný omyl“

Vo veci C-577/15 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 9. novembra 2015,

SV Capital OÜ, so sídlom v Tallinne (Estónsko), v zastúpení: M. Greinoman, vandeadvokaat,

odvolateľka,

ďalší účastníci konania:

Európsky orgán pre bankovníctvo (EBA), v zastúpení: J. Overett Somnier a Z. Giotaki, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci F. Tuytschaever, advocaat,

žalovaný v prvostupňovom konaní,

ktorého v konaní podporuje:

Európska komisia, v zastúpení: W. Mölls a K.-P. Wojcik, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predsedníčka komory R. Silva de Lapuerta (spravodajkyňa), sudcovia J.-C. Bonichot, A. Arabadžiev, C. G. Fernlund a S. Rodin,

generálny advokát: P. Mengozzi,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

* * Jazyk konania: angličtina.

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Svojím odvolaním sa SV Capital OÜ domáha zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 9. septembra 2015, SV Capital/EBA (T-660/14, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2015:608), v rozsahu, v akom týmto rozsudkom:

— Všeobecný súd zamietol ako neprípustný jej návrh na zrušenie rozhodnutia Európskeho orgánu pre bankovníctvo (EBA) C 2013 002 z 21. februára 2014, ktorým bola zamietnutá jej žiadosť o začatie vyšetrovania proti estónskym a fínskym orgánom dohľadu nad finančným sektorom podľa článku 17 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1093/2010 z 24. novembra 2010, ktorým sa zriaďuje Európsky orgán dohľadu (Európsky orgán pre bankovníctvo) a ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie č. 716/2009/ES a zrušuje rozhodnutie Komisie 2009/78/ES (Ú. v. EÚ L 331, 2010, s. 12) (ďalej len „rozhodnutie EBA z 21. februára 2014“), z dôvodu porušenia práva Únie, a

— hoci Všeobecný súd vyhlásil za čiastočne neprípustný jej návrh na zrušenie rozhodnutia 2014-C1-02 odvolacej rady európskych orgánov dohľadu zo 14. júla 2014, ktorým bolo zamietnuté odvolanie proti rozhodnutiu EBA z 21. februára 2014 (ďalej len „rozhodnutie odvolacej rady zo 14. júla 2014)“, zrušil toto posledné uvedené rozhodnutie.

Právny rámec

Smernica 2006/48/ES

2 Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14. júna 2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií (Ú. v. EÚ L 177, 2006, s. 1), zmenená a doplnená smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2010/76/EÚ z 24. novembra 2010 (Ú. v. EÚ L 329, 2010, s. 3) (ďalej len „smernica 2006/48“), vo svojom článku 11 stanovuje:

„1. Príslušné orgány udelia úverovej inštitúcii povolenie len vtedy, ak podnikanie úverovej inštitúcie účinne riadia aspoň dve osoby.

Povolenie neudelia vtedy, ak tieto osoby nemajú dostatočne dobrú povesť alebo dostatočné skúsenosti potrebné na výkon týchto úloh.

…

2. Každý členský štát požaduje, aby:

a) každá úverová inštitúcia, ktorá je právnickou osobou a ktorá podľa jej vnútroštátneho práva má sídlo, mala svoje ústredie v tom istom členskom štáte, v ktorom má sídlo; a

b) každá iná úverová inštitúcia mala svoje ústredie v členskom štáte, ktorý jej udelil povolenie a v ktorom naozaj podniká.“

3 Článok 22 smernice 2006/48 stanovuje:

„1. Príslušné orgány domovského členského štátu požadujú, aby každá úverová inštitúcia mala dôkladné mechanizmy v oblasti riadenia, ktoré zahŕňajú jasnú organizačnú štruktúru s dobre definovanými, transparentnými a konzistentnými líniami zodpovednosti, účinné postupy na

identifikáciu, riadenie, monitorovanie a vykazovanie rizík, ktorým je alebo môže byť vystavená, primerané mechanizmy vnútornej kontroly vrátane správnych administratívnych a účtovných postupov, ako aj politiky a postupy odmeňovania, ktoré sú v súlade so správnym a účinným riadením rizík a podporujú ho.

2. Opatrenia, postupy a mechanizmy uvedené v odseku 1 sú úplné a primerané povahe, rozsahu a zložitosti činností úverovej inštitúcie. Do úvahy sa berú technické kritériá stanovené v prílohe V.“

4 Článok 40 tejto smernice znie takto:

„1. Za vykonávanie dohľadu nad obozretným podnikaním úverovej inštitúcie, vrátane dohľadu nad činnosťami, ktoré vykonáva v súlade s článkami 23 a 24, sú zodpovedné príslušné orgány domovského členského štátu bez toho, aby tým boli dotknuté ustanovenia tejto smernice, ktoré zakladajú zodpovednosť príslušných orgánov hostiteľského členského štátu.

2. Odsek 1 nebráni vykonávaniu dohľadu na konsolidovanom základe podľa tejto smernice.“

5 Podľa článku 42 tejto smernice:

„Príslušné orgány dotknutých členských štátov úzko spolupracujú s cieľom vykonávať dohľad nad činnosťou úverových inštitúcií, ktoré pôsobia, najmä prostredníctvom pobočky, na území jedného alebo viacerých členských štátov, v ktorých nemajú svoje ústredie. Navzájom si poskytujú všetky informácie o riadení a vlastníckej štruktúre takýchto úverových inštitúcií, ktoré im umožnia riadny výkon dohľadu a hodnotenie dodržiavania podmienok na udelenie povolenia, ako aj všetky informácie, ktoré im môžu pomôcť pri monitorovaní takýchto inštitúcií, najmä ich likvidity, kapitálovej primeranosti, ochrany vkladov, obmedzovania veľkej majetkovej angažovanosti, administratívnych a účtovných postupov a vnútorných kontrolných mechanizmov.“

Nariadenie č. 1093/2010

6 Odôvodnenie 58 nariadenia č. 1093/2010, zmeneného a doplneného smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2014/17/EÚ zo 4. februára 2014 (Ú. v. EÚ L 60, 2014, s. 34), (ďalej len „nariadenie č. 1093/2010“), uvádza:

„Je potrebné zaistiť, aby strany, ktorých sa týkajú rozhodnutia prijaté [EBA], mohli použiť vhodné opravné prostriedky. S cieľom účinnej ochrany práv zainteresovaných strán a z dôvodu zjednodušenia postupu by sa malo zainteresovaným stranám v prípade, že [EBA] má rozhodovacie právomoci, udeliť právo podať odvolanie odvolacej rade. Z dôvodov účinnosti a konzistentnosti by odvolacia rada mala byť spoločným subjektom pre [európske orgány dohľadu], nezávislým od ich administratívnych a regulačných štruktúr. Rozhodnutia odvolacej rady by mali podliehať odvolaniu na Súdny dvor Európskej únie.“

7 Článok 1 ods. 2 tohto nariadenia stanovuje:

„[EBA] koná v rámci právomocí udelených týmto nariadením a v rozsahu pôsobnosti smernice [Európskeho parlamentu a Rady] 94/19/ES [z 30. mája 1994 o systémoch ochrany vkladov (Ú. v. EÚ L 135, 1994, s. 5; Mim. vyd. 06/002, s. 252)], smernice [Európskeho parlamentu a Rady] 2002/87/ES [zo 16. decembra 2002 o doplnkovom dohľade nad úverovými inštitúciami, poisťovňami a investičnými spoločnosťami vo finančnom konglomeráte, ktorou sa menia a dopĺňajú smernice Rady 73/239/EHS, 79/267/EHS, 92/49/EHS, 92/96/EHS, 93/6/EHS a 93/22/EHS a smernice Európskeho parlamentu a Rady 98/78/ES a 2000/12/ES (Ú. v. EÚ L 35, 2003, s. 1; Mim. vyd. 06/004, s. 340), nariadenia [Európskeho Parlamentu a Rady] (ES) č. 1781/2006 [z 15. novembra 2006 o údajoch o príkazcovi, ktoré sprevádzajú prevody finančných prostriedkov (Ú. v. EÚ L 345, 2006, s. 1)],

nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 575/2013 z 26. júna 2013 o prudenciálnych požiadavkách na úverové inštitúcie a investičné spoločnosti [a o zmene nariadenia (EÚ) č. 648/2012 (Ú. v. EÚ L 176, 2013, s. 1)], smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/36/EÚ z 26. júna 2013 o prístupe k činnosti úverových inštitúcií a prudenciálnom dohľade nad úverovými inštitúciami a investičnými spoločnosťami [, o zmene smernice 2002/87/ES a o zrušení smerníc 2006/48/ES a 2006/49/ES (Ú. v. EÚ L 176, 2013, s. 338)] a v rozsahu, v ktorom sa tieto akty vzťahujú na úverové a finančné inštitúcie a príslušné orgány, ktoré nad nimi vykonávajú dohľad, v rozsahu pôsobnosti príslušných častí smernice [Európskeho parlamentu a Rady] 2002/65/ES [z 23. septembra 2002 o poskytovaní finančných služieb spotrebiteľom na diaľku a o zmene a doplnení smernice Rady 90/619/EHS a smerníc 97/7/ES a 98/27/ES (Ú. v. EÚ L 271, 2002, s. 16; Mim. vyd. 06/004, s. 321)], smernice [Európskeho parlamentu a Rady] 2005/60/ES [z 26. októbra 2005 o predchádzaní využívania finančného systému na účely prania špinavých peňazí a financovania terorizmu (Ú. v. EÚ L 309, 2005, s. 15)], smernice [Európskeho parlamentu a Rady] 2007/64/ES [z 13. novembra 2007 o platobných službách na vnútornom trhu, ktorou sa menia a dopĺňajú smernice 97/7/ES, 2002/65/ES, 2005/60/ES a 2006/48/ES a ktorou sa zrušuje smernica 97/5/ES (Ú. v. EÚ L 319, 2007, s. 1)] a smernice [Európskeho parlamentu a Rady] 2009/110/ES [zo 16. septembra 2009 o začatí a vykonávaní činností a dohľade nad obozretným podnikaním inštitúcií elektronického peňažníctva, ktorou sa menia a dopĺňajú smernice 2005/60/ES a 2006/48/ES a zrušuje smernica 2000/46/ES (Ú. v. EÚ L 267, 2009, s. 7)] vrátane všetkých smerníc, nariadení a rozhodnutí vychádzajúcich z týchto aktov a všetkých ostatných právne záväzných aktov Únie, ktorými sa zverujú úlohy [EBA]. Orgán pre bankovníctvo koná tiež v súlade s nariadením Rady (EÚ) č. 1024/2013 [z 15. októbra 2013, ktorým sa Európska centrálna banka poveruje osobitnými úlohami, pokiaľ ide o politiky týkajúce sa prudenciálneho dohľadu nad úverovými inštitúciami (Ú. v. EÚ L 287, 2013, s. 63)].“

8 Článok 17 nariadenia č. 1093/2010 uvádza:

„1. Ak príslušný orgán neuplatňuje akty uvedené v článku 1 ods. 2 alebo ak ich uplatňuje spôsobom, ktorý sa javí ako porušenie práva Únie vrátane regulačných technických predpisov a vykonávacích technických predpisov stanovených v súlade s článkami 10 až 15, najmä ak nezaistí, aby finančná inštitúcia spĺňala požiadavky ustanovené v týchto aktoch, [EBA] koná v súlade s právomocami uvedenými v odsekoch 2, 3 a 6 tohto článku.

2. Na žiadosť jedného alebo viacerých príslušných orgánov, Európskeho parlamentu, Rady, Komisie, Skupiny zainteresovaných strán v bankovníctve alebo z vlastného podnetu a po informovaní dotknutého príslušného orgánu môže [EBA] preskúmať údajné porušenie alebo neuplatňovanie práva Únie.

Bez toho, aby boli dotknuté právomoci ustanovené v článku 35, príslušný orgán bezodkladne poskytne [EBA] všetky informácie, ktoré [EBA] považuje za potrebné pre svoje vyšetrovanie, a to aj vrátane toho, ako sa akty uvedené v článku 1 ods. 2 uplatňujú v súlade s právom Únie.

3. [EBA] môže najneskôr do dvoch mesiacov od začatia vyšetrovania adresovať dotknutému príslušnému orgánu odporúčanie, v ktorom uvedie opatrenia potrebné na dodržanie práva Únie.

Príslušný orgán do desiatich pracovných dní od prijatia odporúčania informuje [EBA] o krokoch, ktoré prijal alebo plánuje prijať na zaistenie dodržiavania práva Únie.

4. Ak príslušný orgán nedodržal právo Únie v lehote jedného mesiaca od prijatia odporúčania [EBA], Komisia môže na základe informácií [EBA] alebo z vlastného podnetu vydať formálne stanovisko, ktorým príslušný orgán vyzve, aby prijal opatrenia potrebné na dodržiavanie práva Únie. Vo formálnom stanovisku Komisia zohľadní odporúčanie [EBA].

Komisia vydá takéto formálne stanovisko najneskôr do troch mesiacov od prijatia odporúčania. Komisia môže túto lehotu predĺžiť o jeden mesiac.

[EBA] a príslušné orgány poskytnú Komisii všetky potrebné informácie.

5. Príslušný orgán do desiatich pracovných dní od doručenia formálneho stanoviska uvedeného v odseku 4 informuje Komisiu a [EBA] o krokoch, ktoré prijal alebo plánuje prijať, aby formálnemu stanovisku vyhovel.

6. Bez toho, aby boli dotknuté právomoci Komisie podľa článku 258 ZFEÚ, ak príslušný orgán nevyhovie formálnemu stanovisku uvedenému v odseku 4 v lehote v ňom uvedenej a ak je to potrebné na včasnú nápravu nedodržiavania predpisov s cieľom zachovať alebo opätovne nastoliť neutrálne podmienky hospodárskej súťaže na trhu alebo zaistiť riadne fungovanie a integritu finančného systému, [EBA] môže v prípade, že sú príslušné požiadavky aktov uvedených v článku 1 ods. 2 priamo uplatniteľné na finančné inštitúcie, prijať individuálne rozhodnutie určené finančnej inštitúcii, v ktorom sa požadujú opatrenia potrebné na dodržanie jej povinností vyplývajúcich z práva Únie vrátane zastavenia akejkoľvek činnosti.

Rozhodnutie [EBA] musí byť v súlade s formálnym stanoviskom, ktoré vydala Komisia podľa odseku 4.

7. Rozhodnutia prijaté na základe odseku 6 majú prednosť pred všetkými predchádzajúcimi rozhodnutiami, ktoré príslušné orgány prijali v rovnakej veci.

Pri prijímaní opatrení súvisiacich so záležitosťami, ktoré sú predmetom formálneho stanoviska podľa odseku 4 alebo rozhodnutia podľa odseku 6, zabezpečujú príslušné orgány súlad s príslušným formálnym stanoviskom, resp. rozhodnutím.

8. V správe uvedenej v článku 43 ods. 5 [EBA] uvedie, ktoré príslušné orgány a finančné inštitúcie nesplnili formálne stanoviská alebo rozhodnutia uvedené v odsekoch 4 a 6 tohto článku.“

9 Článok 18 tohto nariadenia sa týka úkonov, ktoré vykonáva EBA v krízových situáciách.

10 Článok 19 uvedeného nariadenia obsahuje ustanovenia týkajúce sa riešenia rozporov medzi príslušnými orgánmi v cezhraničných situáciách.

11 Článok 39 nariadenia č. 1093/2010 stanovuje:

„1. Pred prijatím rozhodnutí ustanovených v tomto nariadení [EBA] informuje každého menovaného adresáta o svojom zámere prijať rozhodnutie, pričom stanoví lehotu, v ktorej adresát môže vyjadriť svoje stanovisko k záležitosti a v plnej miere zohľadniť jej naliehavosť, zložitosť a prípadné následky. To primerane platí vo vzťahu k odporúčaniam uvedeným v článku 17 ods. 3

2. V rozhodnutiach [EBA] sa uvedú dôvody, z ktorých sa vychádza.

3. Adresáti rozhodnutí [EBA] sú informovaní o zákonných opravných prostriedkoch dostupných na základe tohto nariadenia.

4. Ak [EBA] prijal rozhodnutie podľa článku 18 ods. 3 alebo 4, preskúmava toto rozhodnutie v primeraných intervaloch.

5. Rozhodnutia, ktoré [EBA] prijme podľa článkov 17, 18 alebo 19, sa uverejnia a uvedie sa v nich totožnosť dotknutého príslušného orgánu alebo finančnej inštitúcie a hlavný obsah rozhodnutia, pokiaľ takéto zverejnenie nie je v rozpore s oprávnenými záujmami finančných inštitúcií na ochranu ich obchodného tajomstva alebo by mohlo vážne ohroziť správne fungovanie a integritu finančných trhov alebo stabilitu celého finančného systému Únie alebo jeho časti.“

12 Podľa článku 58 ods. 1 tohto nariadenia je odvolacia rada spoločným subjektom európskych orgánov dohľadu.

13 Článok 60 uvedeného nariadenia stanovuje:

„1. Každá fyzická alebo právnická osoba vrátane príslušných orgánov sa môže odvolať proti rozhodnutiu [EBA] uvedenému v článkoch 17, 18 a 19 a akémukoľvek inému rozhodnutiu, ktoré prijal [EBA] podľa aktov Únie uvedených v článku 1 ods. 2, ktoré je určené tejto osobe, alebo proti rozhodnutiu, ktoré je, hoci vo forme rozhodnutia určenému inej osobe, v priamom a individuálnom záujme danej osoby.

2. Odvolanie spolu s odôvodnením sa predkladá [EBA] písomne do dvoch mesiacov odo dňa oznámenia rozhodnutia dotknutej osobe alebo, ak oznámenie neexistuje, odo dňa, keď [EBA] svoje rozhodnutie uverejnil.

Odvolacia rada rozhodne o odvolaní do dvoch mesiacov po predložení odvolania.

3. Odvolanie predložené podľa odseku 1 nemá odkladný účinok.

Odvolacia rada však môže pozastaviť uplatňovanie sporného rozhodnutia, ak sa domnieva, že si to okolnosti vyžadujú.

4. Ak je odvolanie prípustné, odvolacia rada preskúma, či je náležite odôvodnené. Odvolacia rada vyzve strany odvolacieho konania, aby v rámci stanovených lehôt predložili pripomienky k jej vlastným oznámeniam alebo k oznámeniam iných strán odvolacieho konania. Strany odvolacieho konania majú právo na ústnu prezentáciu.

5. Odvolacia rada môže potvrdiť rozhodnutie, ktoré prijal príslušný orgán [EBA], alebo prípad postúpiť príslušnému orgánu v rámci [EBA]. Uvedený orgán je viazaný rozhodnutím odvolacej rady a tento orgán prijme v súvislosti s dotknutým prípadom zmenené a doplnené rozhodnutie.

6. Odvolacia rada prijme a uverejní svoj rokovací poriadok.

7. Rozhodnutia, ktoré prijala odvolacia rada, sa odôvodnia a [EBA] ich uverejní.“

14 Článok 61 nariadenia č. 1093/2010 znie:

„1. Proti rozhodnutiu odvolacej rady alebo rozhodnutiu [EBA] v prípadoch, keď neexistuje právo odvolať sa na odvolaciu radu, možno podať žalobu na Súdny dvor Európskej únie v súlade s článkom 263 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

2. Členské štáty a inštitúcie Únie, ako aj každá fyzická alebo právnická osoba môžu v súlade s článkom 263 Zmluvy o fungovaní Európskej únie podať na Súdny dvor Európskej únie odvolanie [žalobu – *neoficiálny preklad*] proti rozhodnutiam [EBA].

3. V prípade, že [EBA] má povinnosť konať a neprijme rozhodnutie, môže sa Súdnemu dvoru Európskej únie podať žaloba pre nečinnosť v súlade s článkom 265 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

4. Od [EBA] sa vyžaduje, aby prijal potrebné opatrenia na dodržanie rozsudku Súdneho dvora Európskej únie.“

Okolnosti predchádzajúce sporu:

15 V napadnutom rozsudku Všeobecný súd zhrnul skutkový rámec predchádzajúci sporu, ktorý mu bol predložený, takto:

„1 Listom z 24. októbra 2012 žalobkyňa [SV Capital] podala na [EBA] žiadosť o začatie vyšetrovania na základe článku 17 nariadenia… č. 1093/2010… proti fínskym a estónskym orgánom finančného dohľadu (ďalej len ‚sťažnosť').

2 Na podporu sťažnosti žalobkyňa uviedla porušenie článkov 40 a 42 smernice… 2006/48…, pretože dotknuté orgány dohľadu neodvolali dvoch riaditeľov pobočky fínskej banky so sídlom v Estónsku, ktorí nespĺňali požiadavky na ‚dostatočne dobrú povesť alebo dostatočné skúsenosti', aby účinne riadili podnikanie predmetnej úverovej inštitúcie v zmysle článku 11 ods. 1 tejto smernice. Žalobkyňa v tejto súvislosti tvrdila, že dotknutí riaditelia krivo vypovedali v rámci civilného konania, ktoré sa v Estónsku viedlo proti tejto pobočke.

…

4. Listom z 25. januára 2013 EBA sťažnosť zamietol ako neprípustnú z dôvodu nedostatku právomoci, pričom ju postúpil fínskym a estónskym orgánom finančného dohľadu…

5 Podaním zo 14. februára 2013 predložila žalobkyňa odvolacej rade európskych orgánov dohľadu (ďalej len ‚odvolacia rada') odvolanie proti [uvedenému] listu z 25. januára 2013 podľa článku 60 ods. 1 nariadenia č. 1093/2010.

6 Rozhodnutím 2013-008 z 24. júna 2013 odvolacia rada na jednej strane vyhlásila sťažnosť za prípustnú s ohľadom na článok 22 smernice 2006/48, vykladaný podľa usmernení EBA z 22. novembra 2012 o posúdení vhodnosti členov riadiaceho orgánu a osôb zastávajúcich kľúčové funkcie, a na druhej strane postúpila vec príslušnému orgánu EBA, aby rozhodol vo veci samej v súlade s článkom 60 ods. 5 nariadenia č. 1093/2010.

7 Rozhodnutím DC 2013 03 z 15. októbra 2013 EBA prijal akt o prípustnosti sťažnosti podľa bodov 2.5 a 2.6 svojich interných pravidiel postupu pri vyšetrovaní porušení práva Európskej únie… bez toho, aby bol dotknutý článok 17 ods. 2 nariadenia č. 1093/2010.

8 Rozhodnutím… z 21. februára 2014… EBA sťažnosť zamietol, pretože dostatočne neodôvodňovala začatie vyšetrovania podľa článku 17 nariadenia č. 1093/2010.

9 Žalobkyňa sa podaním z 31. marca 2014 odvolala proti rozhodnutiu EBA [z 21. februára 2014] na odvolaciu radu.

10 Rozhodnutím… zo 14. júla 2014… odvolacia rada zamietla odvolanie podané proti rozhodnutiu EBA [z 21. februára 2014]. V uvedenom rozhodnutí odvolacia rada v podstate najskôr vyhlásila odvolanie proti rozhodnutiu EBA [z 21. februára 2014] za prípustné. Následne ho zamietla v celom rozsahu ako nedôvodné.

11 V tomto ohľade, čo sa týka predovšetkým preskúmania prípustnosti odvolania, sa odvolacia rada domnievala, že rozhodnutie EBA [z 21. februára 2014] za osobitých okolností v prejednávanej veci predstavovalo akt, ktorý možno napadnúť opravným prostriedkom na základe článku 60 nariadenia č. 1093/2010, ktorý každej fyzickej alebo právnickej osobe priznáva právo podať odvolanie proti rozhodnutiu EBA, ktoré jej je určené.

12 Čo sa ďalej týka vecného preskúmania odvolania, odvolacia rada sa po prvé domnievala, že posúdenie EBA, v zmysle ktorého dvaja riaditelia, ktorých žalobkyňa spochybnila v sťažnosti, v dotknutej finančnej inštitúcii nezastávali kľúčové funkcie, bolo správne a že tvrdenia týkajúce sa tretieho riaditeľa sa nepreukázali. Po druhé odvolacia rada zdôraznila, že s ohľadom na skutočnosť, že žalobkyňa nepatrila medzi subjekty, ktoré mali právo požiadať EBA o začatie vyšetrovania pre porušenie práva Únie, sa prejednávaná vec týkala odmietnutia tohto orgánu začať vyšetrovanie z vlastného podnetu. Okrem toho konštatovala, že s ohľadom na dôkazy predložené žalobkyňou na podporu existencie údajného porušenia práva Únie a interných pravidiel [postupu pri vyšetrovaní porušení práva Európskej únie] sa nepreukázalo, že EBA v rámci výkonu svojej diskrečnej právomoci pochybil. Po tretie odvolacia rada zdôraznila, že skutočnosť, že EBA žalobkyňu pred prijatím svojho rozhodnutia podľa článku 39 ods. 1 nariadenia č. 1093/2010 nevypočul, nie je formálnym nedostatkom, ktorý by mohol viesť k zrušeniu uvedeného rozhodnutia. Po štvrté sa nepreukázalo, že pred prijatím rozhodnutia EBA [z 21. februára 2014] nebol dodržaný stanovený postup. Napokon po piate odvolacia rada konštatovala, že sa nezistilo nijaké porušenie článku 41 Charty základných práv Európskej únie zo strany EBA.“

Konanie pred Všeobecným súdom a napadnutý rozsudok

16 Svojou žalobou sa SV Capital domáhala zrušenia jednak rozhodnutia EBA z 21. februára 2014 a jednak rozhodnutia odvolacej rady zo 14. júla 2014. SV Capital takisto žiadala o vrátenie veci príslušnému orgánu EBA, aby preskúmal jej sťažnosť z vecnej stránky.

17 Žalobkyňa uviedla na podporu svojej žaloby päť žalobných dôvodov. EBA podporovaný Komisiou namietal neprípustnosť tejto žaloby v celom rozsahu, pričom tvrdil, že jeho rozhodnutie nezačať vyšetrovanie z vlastného podnetu na základe článku 17 nariadenia č. 1093/2010 nevyvolávalo vo vzťahu k žalobkyni nijaké právne účinky.

18 Pokiaľ ide o prípustnosť uvedenej žaloby, Všeobecný súd najskôr rozhodol, že v rozsahu, v akom sa domáhala zrušenia rozhodnutia EBA z 21. februára 2014, žalobkyni v deň podania žaloby už uplynula lehota na podanie žaloby proti tomuto rozhodnutiu EBA, v dôsledku čoho bola táto časť žaloby neprípustná.

19 Následne pokiaľ ide o prípustnosť tejto žaloby v rozsahu, v akom sa domáhala zrušenia rozhodnutia odvolacej rady zo 14. júla 2014, Všeobecný súd usúdil, že toto rozhodnutie predstavovalo napadnuteľný akt, v dôsledku čoho bola táto časť žaloby prípustná.

20 Napokon pokiaľ išlo o prípustnosť žaloby SV Capital v rozsahu, v akom sa domáhala vrátenia veci príslušnému orgánu EBA, aby preskúmal jej sťažnosť z vecnej stránky, Všeobecný súd uviedol, že v rámci žaloby o neplatnosť mu právomoc súdu Únie neumožňuje, aby ukladal príkazy EBA. V dôsledku toho vyhlásil túto časť žalobných návrhov za neprípustnú.

21 Vo veci samej Všeobecný súd z úradnej moci nastolil otázku právomoci odvolacej rady vzhľadom na článok 60 ods. 1 a 2 nariadenia č. 1093/2010 na rozhodnutie o podanom odvolaní proti rozhodnutiu EBA z 21. februára 2014, ktoré jej bolo predložené, pričom rozhodol, že nemala takúto právomoc.

22 Za týchto okolností a bez toho, aby preskúmal opodstatnenosť žalobných dôvodov uvedených žalobkyňou, Všeobecný súd vyhovel žalobe v rozsahu, v akom sa domáhala zrušenia rozhodnutia odvolacej rady zo 14. júla 2014 z dôvodu nedostatku právomoci odvolacej rady. V dôsledku toho Všeobecný súd zrušil rozhodnutie odvolacej rady zo 14. júla 2014 a vo zvyšnej časti zamietol žalobu, ktorú mu bola predložená.

Konanie pred Súdnym dvorom

23 SV Capital navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok po prvé v rozsahu, v akom vyhlásil žalobu o neplatnosť rozhodnutia EBA z 21. februára 2014 za neprípustnú, po druhé v rozsahu, v akom vyhlásil žalobu o neplatnosť rozhodnutia odvolacej rady zo 14. júla 2014 za čiastočne neprípustnú, a po tretie v rozsahu, v akom sa rozhodlo o trovách konania,

— vrátil vec Všeobecnému súdu a

— uložil žalovanej povinnosť náhrady trov konania a uložil vedľajšiemu účastníkovi, aby znášal svoje vlastné trovy konania.

24 EBA navrhuje, aby Súdny dvor:

— v prvom rade:

— zrušil bod 1 výroku napadnutého rozsudku a zamietol žalobu podanú proti rozhodnutiu odvolacej rady zo 14. júla 2014 ako neprípustnú a

— zamietol odvolanie v rozsahu, v akom smeruje proti bodu 2 výroku napadnutého rozsudku,

— subsidiárne zamietol odvolanie ako celok a

— zaviazal odvolateľku na náhradu trov konania pred Všeobecným súdom a Súdnym dvorom.

25 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil bod 1 výroku napadnutého rozsudku,

— zamietol žalobu podanú SV Capital proti rozhodnutiu odvolacej rady zo 14. júla 2014 ako neprípustnú,

— zamietol odvolanie v rozsahu, v akom smeruje proti bodu 2 výroku napadnutého rozsudku, ako bezpredmetné a

— zaviazal odvolateľku na náhradu všetkých trov konania pred Všeobecným súdom a Súdnym dvorom.

O odvolaní

26 Keďže napadnutý rozsudok sa týkal na jednej strane návrhu na zrušenie rozhodnutia EBA z 21. februára 2014 a na druhej strane návrhu na zrušenie rozhodnutia odvolacej rady zo 14. júla 2014, je potrebné preskúmať jednotlivé odvolacie dôvody tak, ako sa vzťahujú na jedno alebo druhé z týchto dvoch rozhodnutí.

O prvom až treťom odvolacom dôvode, ktoré sa týkajú zamietnutia návrhu na zrušenie rozhodnutia odvolacej rady zo 14. júla 2014 Všeobecným súdom ako nedôvodného

Argumentácia účastníkov konania

27 Svojím prvým odvolacím dôvodom SV Capital tvrdí, že v rámci svojej žaloby podanej na Všeobecný súd spresnila, že táto žaloba sa týka rozhodnutia odvolacej rady zo 14. júla 2014 iba v rozsahu, v akom sa týmto rozhodnutím rozhodlo o odvolaní z vecnej stránky. Naproti tomu údajne nespochybnila toto rozhodnutie v rozsahu, v akom sa týkalo prípustnosti tohto odvolania a náhrady trov konania. Všeobecný súd sa však údajne vyjadril z úradnej moci k právomoci odvolacej rady, a preto podľa nej rozhodol *ultra petita*.

28 Svojím druhým odvolacím dôvodom SV Capital ďalej tvrdí, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia v rozpore s článkom 60 ods. 1 nariadenia č. 1093/2010, ako sa vykladá v súlade so svojím odôvodnením 58. Podľa spoločného výkladu článku 17 ods. 2 uvedeného nariadenia a článku 1 tohto nariadenia totiž podľa nej odvolacia rada mala právomoc na rozhodnutie o odvolaní podanom proti rozhodnutiu EBA z 21. februára 2014.

29 Svojím tretím odvolacím dôvodom SV Capital tvrdí, že Všeobecný súd porušil článok 48 ods. 2 svojho rokovacieho poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2014, keď rozhodol, že argumentácia uvedená počas konania pred Všeobecným súdom, podľa ktorej odvolacia rada mala právomoc na rozhodnutie o jej odvolaní, bola neprípustná. Účastníci konania boli totiž vyzvaní samotným Všeobecným súdom, aby sa vyjadrili k otázke právomoci odvolacej rady a žalobkyňa sa iba obmedzila na zodpovedanie položenej otázky.

30 EBA a Komisia navrhujú zamietnutie týchto odvolacích dôvodov.

Posúdenie Súdnym dvorom

31 Pokiaľ ide o prvý odvolací dôvod, ktorým odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd rozhodol *ultra petita*, stačí uviesť, že súd Únie je povinný nastoliť z úradnej moci otázku právomoci orgánu, ktorého akt je v konaní pred ním napadnutý, aj keď žiadny z účastníkov konania nepredložil návrh v tomto zmysle, keďže nedostatok právomoci autora aktu spôsobujúceho ujmu predstavuje dôvod týkajúci sa verejného poriadku, ktorý nielen môže byť, ale musí byť prejednaný z úradnej moci.

32 Podľa judikatúry Súdneho dvora totiž súd musí preskúmať otázku právomoci autora aktu z úradnej moci, aj keď ho o to nepožiadal žiadny z účastníkov konania (pozri v tomto zmysle rozsudky z 30. septembra 1982, Amylum/Rada, 108/81, EU:C:1982:322, bod 28, ako aj z 13. júla 2000, Salzgitter/Komisia, C-210/98 P, EU:C:2000:397, bod 56 a citovanú judikatúru).

33 Tento prvý odvolací dôvod sa teda musí zamietnuť.

34 Pokiaľ ide o druhý odvolací dôvod, je potrebné uviesť, že podľa článku 60 nariadenia č. 1093/2010 môže odvolanie proti rozhodnutiu EBA podať každá fyzická alebo právnická osoba, vrátane príslušných orgánov, ktorej je určené toto rozhodnutie, alebo ak jej nie je určené, ktorej sa toto rozhodnutie priamo a osobne dotýka.

35 Avšak na to, aby išlo o rozhodnutie EBA, ktoré možno napadnúť pred odvolacou radou, toto rozhodnutie musí byť, ako konštatoval Všeobecný súd v bode 66 napadnutého rozsudku, buď jedným z rozhodnutí uvedených v článkoch 17 až 19 nariadenia č. 1093/2010, alebo rozhodnutím, ktoré bolo vydané v súlade s aktmi Únie uvedenými v článku 1 ods. 2 tohto nariadenia.

36 Ako Všeobecný súd správne konštatoval v bodoch 67 až 71 napadnutého rozsudku, v prejednávanej veci nie je splnená žiadna z týchto podmienok.

37 Po prvé rozhodnutie EBA z 21. februára 2014 nevychádza z článku 1 ods. 2 nariadenia č. 1093/2010. Ako totiž správne uviedol Všeobecný súd v bode 67 napadnutého rozsudku, napriek tomu, že na podporu sťažnosti odvolateľky bolo uvedené porušenie niektorých ustanovení smernice 2006/48, EBA sa v tomto rozhodnutí nevyjadrila k porušeniu alebo neporušeniu tejto smernice príslušnými orgánmi alebo dotknutou úverovou inštitúciou.

38 Po druhé je nesporné, že uvedené rozhodnutie EBA nepatrí medzi rozhodnutia uvedené v článkoch 18 a 19 nariadenia č. 1093/2010, ktorými EBA môže vnútroštátnym orgánom dohľadu uložiť prijatie špecifických opatrení na odstránenie krízovej situácie alebo na urovnanie sporov, ktoré medzi nimi môžu vzniknúť v cezhraničných situáciách.

39 Po tretie na rozdiel od toho, čo vyžaduje článok 17 ods. 1 uvedeného nariadenia, na podporu uvedenej sťažnosti nebolo uvedené nijaké porušenie regulačných technických predpisov ani vykonávacích technických predpisov prijatých v súlade s článkami 10 až 15 rovnakého nariadenia.

40 Po štvrté odvolateľka nepatrí medzi subjekty výslovne uvedené v článku 17 ods. 2 tohto nariadenia, ktoré sa môžu obrátiť na EBA so žiadosťou o začatie vyšetrovania pre porušenie alebo neuplatnenie práva Únie. Konkrétne, odvolateľka netvrdí, že patrí do skupiny zainteresovaných strán v bankovníctve podľa článku 37 nariadenia č. 1093/2010.

41 Okrem toho konštatovanie, že odvolateľka nepatrí medzi subjekty výslovne uvedené v článku 17 ods. 2 tohto nariadenia, nie je na rozdiel od toho, čo zrejme tvrdí odvolateľka, nijako dotknuté skutočnosťou, že EBA môže začať vyšetrovanie zo svojho vlastného podnetu.

42 Keďže úvahy uvedené v napadnutom rozsudku nevychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia, druhý odvolací dôvod sa v dôsledku toho musí rovnako zamietnuť.

43 Pokiaľ ide o tretí uvedený odvolací dôvod, je potrebné pripomenúť, že odvolateľka v odpovedi na otázku Všeobecného súdu uviedla v konaní pred týmto súdom argumentáciu idúcu nad rámec otázky položenej týmto súdom.

44 Odvolateľka totiž uviedla, že žaloba o neplatnosť podaná pred Všeobecným súdom bola predložená v stanovenej lehote, vzhľadom na skutočnosť, že správne konanie prebiehalo až do 14. júla 2014 a že na podanie tejto žaloby o neplatnosť sa vzťahoval prípad náhody v zmysle článku 45 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie.

45 V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že tvrdenie odvolateľky, podľa ktorého sa obmedzila na predloženie pripomienok v odpovedi na otázku položenú Všeobecným súdom, nie je skutkovo podložené. Ako totiž Všeobecný súd správne uviedol v bode 42 napadnutého rozsudku, odpoveď odvolateľky v skutočnosti obsahovala dva nové dôvody.

46 Z toho vyplýva, že Všeobecný súd správne rozhodol, že táto argumentácia bola neprípustná.

47 V dôsledku toho je potrebné rovnako zamietnuť aj tretí odvolací dôvod.

O štvrtom až šiestom odvolacom dôvode, ktoré sa týkajú zamietnutia návrhu na zrušenie rozhodnutia EBA z 21. februára 2014 Všeobecným súdom ako neprípustného

Argumentácia účastníkov konania

48 Svojím štvrtým odvolacím dôvodom SV Capital tvrdí, že jej žaloba v rozsahu, v akom sa domáhala zrušenia rozhodnutia EBA z 21. februára 2014, bola podaná v lehote stanovenej v článku 263 ZFEÚ, keďže správne konanie pred odvolacou radou prebiehalo až do 14. júla 2014 v mene EBA a európskych orgánov dohľadu. Nedostatok právomoci odvolacej rady by podľa nej mohol viesť k zrušeniu rozhodnutia, ktorá táto rada prijala, ale nemá vplyv na lehotu stanovenú v článku 263 ZFEÚ. V dôsledku toho je zmienka v bode 44 napadnutého rozsudku týkajúca sa možnosti podať žalobu na Všeobecný súd proti rozhodnutiu EBA z 21. februára 2014 súbežne a súčasne s podaním odvolania na odvolaciu radu podľa nej zjavne neopodstatnená. Takáto žaloba na Všeobecný súd by totiž podľa nej bola neprípustná v zmysle článku 263 ZFEÚ, vzhľadom na chýbajúci právoplatný správny akt.

49 Svojím piatym odvolacím dôvodom SV Capital tvrdí, že Všeobecný súd porušil článok 45 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, keďže podaniu žaloby v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia z 21. februára 2014 údajne bránil ospravedlniteľný omyl. Skutočnosť, že odvolacia rada vyhlásila jej odvolanie za prípustné a preskúmala ho z vecnej stránky, údajne mohla spôsobiť „akceptovateľný omyl“. Aj keby odvolacia rada mala právomoc na rozhodnutie o odvolaní domáhajúcom sa zrušenia rozhodnutia EBA z 21. februára 2014, tento orgán údajne nikdy netvrdil, že rozhodnutie o tomto odvolaní prislúcha skôr Všeobecnému súdu než odvolacej rade. Táto odvolacia rada podľa nej rozhodla o odvolaní, ktoré jej bolo predložené, čím údajne umožnila predpokladať, že je príslušným orgánom pre odvolanie. Podanie žaloby na Všeobecný súd po uplynutí lehoty dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia EBA z 21. februára 2014 by sa preto podľa nej malo považovať za vyplývajúce z ospravedlniteľného omylu.

50 Svojím šiestym odvolacím dôvodom SV Capital tvrdí, že Všeobecný súd tým, že v bode 45 napadnutého rozsudku rozhodol, že žaloba domáhajúca sa zrušenia rozhodnutia EBA z 21. februára 2014 je vzhľadom na chýbajúci napadnuteľný akt v každom prípade neprípustná, nesprávne aplikoval článok 263 ZFEÚ, ako aj článok 60 ods. 1 a článok 61 ods. 1 nariadenia č. 1093/2010. Žaloba proti takémuto rozhodnutiu totiž podľa nej bola prípustná, keďže toto rozhodnutie bolo určené odvolateľke a bola ním priamo a osobne dotknutá.

51 EBA a Komisia navrhujú zamietnutie týchto odvolacích dôvodov.

Posúdenie Súdnym dvorom

52 Keďže štvrtý odvolací dôvod sa týka úvah uvedených v bode 36 a nasledujúcich napadnutého rozsudku, v súlade s ustálenou judikatúrou je potrebné pripomenúť, že lehota na podanie žaloby sa týka verejného poriadku a súdu Únie prislúcha z úradnej moci overiť, či bola dodržaná (pozri v tomto zmysle uznesenie z 5. septembra 2013, ClientEarth/Rada, C-573/11 P, neuverejnené, EU:C:2013:564, bod 20 a citovanú judikatúru).

53 Ako vyplýva z článku 263 šiesteho odseku ZFEÚ, žaloba o neplatnosť sa musí podľa okolností podať v lehote dvoch mesiacov od zverejnenia aktu alebo jeho oznámenia žalobcovi, alebo ak sa tak nestalo, odo dňa, keď sa o ňom žalobca dozvedel. V prejednávanej veci bolo rozhodnutie EBA oznámené odvolateľke 21. februára 2014. V dôsledku toho pri uplatnení pravidiel na výpočet lehôt stanovených v článkoch 58 a 60 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu, ktoré zodpovedajú článkom 49 a 51 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, v deň podania žaloby SV Capital na Všeobecný súd, t. j. 12. septembra 2014, tejto poslednej uvedenej spoločnosti už zaniklo právo na napadnutie uvedeného rozhodnutia EBA, ako konštatoval Všeobecný súd v bode 41 napadnutého rozsudku.

54 Všeobecný súd v bode 43 tohto rozsudku rovnako rozhodol, že žalobkyňa nemohla opodstatnene uvádzať ani prípad vyššej moci na základe článku 45 druhého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, ani existenciu ospravedlniteľného omylu.

55 V prípade týchto úvah nedošlo k žiadnemu nesprávnemu právnemu posúdeniu.

56 Súdny dvor už totiž veľakrát rozhodol, že od uplatnenia právnej úpravy Únie týkajúcej sa procesných lehôt sa možno odchýliť, len pokiaľ ide o výnimočné prípady náhody alebo vyššej moci v súlade s druhým odsekom článku 45 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, keďže striktné uplatnenie týchto predpisov slúži požiadavkám právnej istoty a potrebe vyhnúť sa akejkoľvek diskriminácii alebo svojvoľnému zaobchádzaniu pri výkone spravodlivosti (uznesenie zo 16. novembra 2010, Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert/Komisia, C-73/10 P, EU:C:2010:684, bod 41 a citovaná judikatúra).

57 Na rozdiel od toho, čo tvrdí odvolateľka, po tom, čo EBA prijal svoje rozhodnutie z 21. februára 2014, už nešlo o „prebiehanie“ konania a podanie odvolania na odvolaciu radu nemá nijaký vplyv na výpočet lehoty na podanie žaloby v súvislosti so skôr prijatým rozhodnutím EBA, vzhľadom na nedostatok jej právomoci.

58 Štvrtý odvolací dôvod sa preto musí zamietnuť.

59 Pokiaľ ide o piaty odvolací dôvod, ktorý je založený na existencii ospravedlniteľného omylu SV Capital, z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že v rámci právnej úpravy Únie týkajúcej sa lehôt na podanie žalôb sa pojem ospravedlniteľný omyl, ktorý umožňuje odchýliť sa od tejto právnej úpravy, vzťahuje iba na výnimočné okolnosti, najmä keď príslušná inštitúcia konala tak, že toto konanie samo osobe alebo v rozhodujúcej miere mohlo vyvolať akceptovateľný omyl v úsudku osoby podliehajúcej súdnej právomoci a konajúcej v dobrej viere, ktorá preukázala všetku náležitú starostlivosť vyžadovanú od bežne informovaného subjektu (pozri uznesenie zo 16. novembra 2010, Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert/Komisia, C-73/10 P, EU:C:2010:684, bod 42 a citovanú judikatúru).

60 Ako rozhodol Všeobecný súd v bode 44 napadnutého rozsudku, v prejednávanej veci nebola odvolateľke poskytnutá nijaká konkrétna záruka, pokiaľ ide o právomoc odvolacej rady rozhodnúť o odvolaní proti rozhodnutiu EBA, ktoré bude neskôr prijaté.

61 Konkrétne, na rozdiel od toho, čo tvrdí odvolateľka, za správanie, ktoré by mohlo vyvolať akceptovateľný omyl v úsudku osoby podliehajúcej súdnej právomoci, nemožno považovať ani opomenutie EBA vzniesť námietku týkajúcu sa právomoci odvolacej rady na rozhodovanie o rozhodnutí EBA, ani nesprávny záver tejto rady, že mala takúto právomoc.

62 Z toho vyplýva, že Všeobecný súd správne konštatoval neprítomnosť akéhokoľvek ospravedlniteľného omylu, ktorý by mohol opodstatniť výnimku z povinnosti dodržať stanovenú lehotu na podanie žaloby.

63 V dôsledku toho treba piaty odvolací dôvod zamietnuť.

64 Svojím šiestym odvolacím dôvodom odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd porušil článok 263 ZFEÚ, ako aj článok 60 ods. 1 a článok 61 ods. 1 nariadenia č. 1093/2010. V tejto súvislosti stačí konštatovať, že ako vyplýva z bodu 45 napadnutého rozsudku, k neprípustnosti žaloby z dôvodu chýbajúceho napadnuteľného aktu sa Všeobecný súd vyjadril iba doplňujúco.

65 Podľa ustálenej judikatúry pritom výhrady smerujúce proti doplňujúcim dôvodom rozhodnutia Všeobecného súdu nemôžu mať za následok zrušenie tohto rozhodnutia a sú teda neúčinné (pozri rozsudky z 2. septembra 2010, Komisia/Deutsche Post, C-399/08 P, EU:C:2010:481, bod 75, ako aj z 29. marca 2011, Anheuser-Busch/Budějovický Budvar, C-96/09 P, EU:C:2011:189, bod 211 a citovanú judikatúru).

66 V dôsledku toho musí byť šiesty odvolací dôvod zamietnutý ako neúčinný.

O siedmom až jedenástom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

67 SV Capital znovu uvádza tieto dôvody, ktoré boli podložené tvrdeniami predloženými v rámci jej žaloby na Všeobecný súd, keďže Všeobecný súd údajne nerozhodol o žalobe z vecnej stránky:

— rozhodnutie EBA z 21. februára 2014 vychádza zo skutkového omylu,

— EBA neuplatnil svoju voľnú úvahu v súlade s príslušným právom a hranicami tejto voľnej úvahy,

— EBA porušil článok 39 ods. 1 nariadenia č. 1093/2010 a článok 16 svojho kódexu riadneho administratívneho postupu,

— EBA porušil body 3.3 až 3.5 svojich interných pravidiel a

— EBA pri preskúmaní sťažnosti odvolateľky a vydaní svojho rozhodnutia zneužil svoje právomoci a konal neprimerane.

68 EBA a Komisia tvrdia, že tieto odvolacie dôvody sú neprípustné.

Posúdenie Súdnym dvorom

69 Je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry z článku 256 ZFEÚ a článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, ako aj z článku 168 ods. 1 písm. d) a z článku 169 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora vyplýva, že odvolanie musí presne uviesť napádané časti rozsudku, o ktorého zrušenie sa žiada, ako aj právne tvrdenia, ktoré konkrétnym spôsobom podporujú tento návrh, inak sú odvolanie alebo dotknutý dôvod neprípustné (pozri najmä rozsudok z 10. júla 2014, Telefónica a Telefónica de España/Komisia, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, bod 29, ako aj uznesenie z 12. februára 2015, Meister/Komisia, C-327/14 P, neuverejnené, EU:C:2015:99, bod 12). Siedmy až jedenásty odvolací dôvod sa však nijako netýkajú napadnutého rozsudku, ale vzťahujú sa na rozhodnutie EBA z 21. februára 2014. Jedine z tohto dôvodu sa preto musia zamietnuť ako neprípustné.

70 Zo všetkých prechádzajúcich úvah vyplýva, že odvolanie treba zamietnuť v celom rozsahu.

O trovách

71 Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor rozhodne o trovách konania. Článok 138 tohto poriadku uplatniteľný na konanie o odvolaní na základe jeho článku 184 ods. 1 vo svojom ods. 1 stanovuje, že účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

72 Keďže SV Capital nemala úspech vo svojich dôvodoch a EBA navrhol zaviazať ju na náhradu trov konania, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania o odvolaní.

73 Článok 140 ods. 1 rokovacieho poriadku, ktorý je tiež uplatniteľný na konanie o odvolaní podľa článku 184 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku, stanovuje, že členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú svoje vlastné trovy konania.

74 V dôsledku toho Komisia, ktorá vstúpila do konania ako vedľajší účastník, znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol a vyhlásil:

1. **Odvolanie sa zamieta.**

2. **SV Capital OÜ znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vynaložil Európsky orgán pre bankovníctvo (EBA).**

3. **Európska komisia znáša svoje vlastné trovy konania.**

Podpisy